

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 20.344 van 12 december 2008
in de zaak RvV X/ II

In zake: X
Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn, op 1 oktober 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 2 juli 2008, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 2 september 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 7 november 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 december 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. VAN DEN STEEN, die loco advocaat Th. HERMANS verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NABERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 31 december 1975 geboren te Bolipara en verklaart van Myanmarese nationaliteit te zijn.

Op 9 juli 2004 vraagt verzoeker asiel aan bij de Belgische overheid.

Op 29 juli 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 27 oktober 2004 beslist de Commissaris-generaal dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 15 januari 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 15 juni 2007 bij arrest nr. 86 de beslissing neemt tot weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 24 april 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet).

Op 6 juli 2007 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen.

Op 31 augustus 2007 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 9 januari 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 2 juni 2008 bij arrest 12.203 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 24 juni 2008 wordt ten aanzien van verzoeker opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker genomen.

Op 2 juli 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 april 2007 onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker wordt herinnerd aan het bevel om het grondgebied te verlaten, hem betekend op 30 juni 2008. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

“(…)

*in toepassing van **artikel 9.3** van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds juli 2004 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd en al een aardig woordje Nederlands zou spreken, dat hij daarnaast ook perfect Engels zou spreken, dat hij werkbereid is, dat hij zijn uiterste best zou hebben gedaan om zoveel mogelijk te leren van onze cultuur, dat hij alhier een appartement huurt en dit zeer goed zou onderhouden, dat hij zijn facturen tijdig zou betalen, dat hij reeds vele goede contacten met mensen van de buurt heeft opgebouwd, dat hij omschreven wordt als een harde werker en iemand die veel vrienden

heeft, dat hij aanzien wordt als een zeer gemotiveerde student in de lessen Nederlands én getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 04.06.2008 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 15.06.2007 met beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 06.07.2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene diende uiterlijk 15 dagen na de kennisgeving het grondgebied te verlaten doch hij verkoos dit niet te doen en verbleef tot 31.08.2007 illegaal in België. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 04.06.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire beschermingsstatus' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 24.06.2008 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem betekend op 30.06.2008. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures – namelijk de eerste: bijna 3 jaar en de tweede: iets minder dan 10 maanden – waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

De bewering dat het voor betrokkene onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van oorsprong gezien de hangende asielaanvraag kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene zijn asielprocedure reeds werd afgesloten op 04.06.2008. Ook de bewering dat betrokkene niet over een verblijfrecht in enig ander land zou beschikken om van daaruit de nodige demarches te kunnen ondernemen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs voorlegt die deze bewering kan ondersteunen.(...)"

2. Ontvankelijkheid

Verzoeker vraagt in zijn verzoekschrift aan de Raad "te zeggen voor echt dat de weigering tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden ongegrond is en aan verzoekende partij bijgevolg de voornoemde machtiging toe te kennen, conform de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

Artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), omschrijft de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Overeenkomstig artikel 39, § 2 van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen (beroepen die niet zijn ingesteld tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen) wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De Raad is dus niet bevoegd om de machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden toe te kennen. In zoverre is het verzoekschrift van verzoeker onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van de wet van

26 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Tevens voert verzoeker de schending aan “van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende regularisatieaanvraag van 23 april 2007, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker voldeed aan alle voorwaarden voor regularisatie. Volgens verzoeker weerhoudt de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen om hem de machtiging tot verblijf te weigeren:

- “ - *De vanzelfsprekendheid van integratie voor iemand die hier geruime tijd verblijft;*
- *het niet weerhouden van het feit van tewerkstelling aangezien deze tewerkstelling slechts wordt toegestaan zolang de asielprocedure niet is afgesloten en slechts tot doel heeft in de eigen behoeften te voorzien;*
- *het niet weerhouden van de lange asielprocedure daar deze niet lang genoeg zou geduurd hebben;*
- *het gebrek aan bewijs wat betreft de onmogelijkheid van verzoekende partij om terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar enig ander land waarvan hij over een verblijfsrecht zou beschikken.”*

Verzoeker meent dat het voor zich spreekt dat bovenstaande elementen absoluut onvoldoende blijken om een weigering van verblijf te rechtvaardigen en stelt dan ook dat de motivering van de weigeringsbeslissing bijgevolg ondermaats is.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kan rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in het ten tijde van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf geldende artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In zijn aanvraag om machtiging tot verblijf verwijst verzoeker wat betreft de ontvankelijkheid van zijn aanvraag, naar zijn nog hangende asielprocedure, namelijk dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 15 januari 2007 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam, en dat de Vaste Beroepscommissie nog geen beslissing genomen heeft aangaande het tegen deze beslissing ingediende beroep. Verder verwijst verzoeker naar het feit dat hij in geen enkel ander land van waaruit de nodige demarches zouden kunnen worden ondernomen, een verblijfsrecht heeft.

Tevens merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat verzoeker als elementen ter rechtvaardiging van de gegrondheid van zijn aanvraag aanhaalde dat hij zich reeds drie jaar in de asielprocedure bevindt en hij tijdens deze periode zijn uiterste best gedaan heeft zich te integreren. Hij nam taallessen Nederlands, spreekt perfect Engels, heeft een arbeidskaart aangevraagd en heeft onmiddellijk werk gevonden, hij huurt een appartement, onderhoudt dit zeer goed, betaalt tijdig alle facturen en heeft vele goede contacten met mensen uit de buurt opgebouwd.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

De verweerder geeft in de bestreden beslissing hieromtrent volgende motieven op:

- Het feit dat betrokkene sinds juli 2004 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, dat hij Nederlandse lessen heeft gevolgd en al een aardig woordje Nederlands zou spreken, dat hij daarnaast ook perfect Engels zou spreken, dat hij werkbereid is, dat hij zijn uiterste best zou hebben gedaan om zoveel mogelijk te leren van onze cultuur, dat hij alhier een appartement huurt en dit zeer goed zou onderhouden, dat hij zijn facturen tijdig zou betalen, dat hij reeds vele goede contacten met mensen van de buurt heeft opgebouwd, dat hij omschreven wordt als een harde werker en iemand die veel vrienden heeft, dat hij aanzien wordt als een zeer gemotiveerde student in de lessen Nederlands én getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel

als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 04.06.2008 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn eerste asielaanvraag werd afgesloten op 15.06.2007 met beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 06.07.2007 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Betrokkene diende uiterlijk 15 dagen na de kennisgeving het grondgebied te verlaten doch hij verkoos dit niet te doen en verbleef tot 31.08.2007 illegaal in België. Zijn tweede asielaanvraag werd afgesloten op 04.06.2008 met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire beschermingsstatus' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 24.06.2008 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem betekend op 30.06.2008. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. De duur van de procedures – namelijk de eerste: bijna 3 jaar en de tweede: iets minder dan 10 maanden – waren ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

De bewering dat het voor betrokkene onmogelijk is om terug te keren naar zijn land van oorsprong gezien de hangende asielaanvraag kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene zijn asielprocedure reeds werd afgesloten op 04.06.2008. Ook de bewering dat betrokkene niet over een verblijfrecht in enig ander land zou beschikken om van daaruit de nodige demarches te kunnen ondernemen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs voorlegt die deze bewering kan ondersteunen.(...)"

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt, zodat verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert en dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker bekritiseert in eerste instantie de motivering van de betreden beslissing met betrekking tot de integratie van verzoeker. Verzoeker betoogt dat hij deze inspanningen tot integratie niet enkel leverde vanuit het oogpunt zijn verblijf in België zo aangenaam mogelijk te maken, doch met oog op een blijvende toekomst in België. De verregaande graad van integratie wijst bovendien op de goede wil en burgerzin van verzoekende partij. Het is dan ook ongeoorloofd dat dergelijke inspanningen door de Dienst Vreemdelingenzaken tot vanzelfsprekendheden worden herleid.

In tweede instantie bekritiseert verzoeker de motivering omtrent het niet weerhouden van het argument van zijn tewerkstelling. De Dienst Vreemdelingenzaken bekijkt deze tewerkstelling louter als een manier om tijdens de asielaanvraag in de eigen behoeften te kunnen voorzien, doch geeft geen aandacht aan de motivatie van verzoeker om te werken. Verzoeker had ook kunnen profiteren van OCMW-steun, doch koos er resoluut voor te werken en bij te dragen tot onze economie. Ook nu zijn asielprocedure afgesloten is, is hij nog steeds bereid te werken, van zodra dit hem opnieuw wordt toegestaan.

De buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Verzoeker geeft geen redenen op waarom het voor hem ingevolge zijn integratie en het feit dat hij gewerkt heeft en nog steeds werkbereid is bijzonder moeilijk, zonet onmogelijk is om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie evenals zijn werkbereidheid hebben veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het verkrijgen van een recht op verblijf. Dit blijkt ook uit verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf waar hij de argumenten van integratie en werkbereidheid aanhaalde als elementen ten gronde en niet als buitengewone omstandigheid. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. De gemachtigde van de minister kon dan ook redelijkerwijs concluderen dat de elementen van integratie en werkbereidheid op zich niet uitzonderlijk zijn.

In derde instantie bekritiseert verzoeker de motivering omtrent de duur van de asielprocedure. De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert dat de eerste asielprocedure bijna 3 jaar duurde, de tweede net geen tien maanden, wat de Dienst vreemdelingenzaken niet onredelijk lang vindt, gezien er rekening dient te worden gehouden met “een zekere behandelingsperiode”. Verzoeker meent dat dit een manifest onaanvaardbare rekening is: iemand bijna vier jaar in onzekerheid houden is onmenselijk lang.

Verzoekers eerste asielaanvraag werd op 15 juni 2007 afgesloten en duurde net geen drie jaar en de tweede asielaanvraag werd op 2 juni 2008 afgesloten en duurde negen maanden. Van een onredelijke lange behandeling van zijn asielaanvraag is geen sprake, verzoeker wist dat zijn verblijf precair was en heeft er zelf voor gekozen geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 6 juli 2007 en een tweede asielprocedure in precair verblijf op te starten. Op geen enkel ogenblik heeft verzoeker gewag gemaakt van de duur van zijn asielprocedure als zijnde een buitengewone omstandigheid. De gemachtigde ambtenaar van de minister van Migratie- en asielbeleid was er dan ook geenszins toe gehouden hierop in te gaan. Verzoekers kritiek hieromtrent kan dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bovendien kan de duur van het verblijf in België hooguit in aanmerking worden genomen als argument ten gronde om de regularisatie toe te kennen. Zoals hierboven reeds vermeld beschikt de minister bij de beoordeling van de aanvraag over een ruime appreciatiemarge. Hoe dan ook, gezien verzoeker geen buitengewone omstandigheden aantoont, dient niet verder te worden ingegaan op de elementen ten gronde.

In vierde instantie stelt verzoeker met betrekking tot het bewijs van de onmogelijkheid om terug te keren, dat de feiten voor zich spreken. Verzoeker kan niet naar Myanmar, daar hij er nog steeds gezocht wordt naar aanleiding van een valse beschuldiging van terrorisme en verboden wapendracht. Zijn leven is er dan ook in gevaar. Bovendien moet hij dan alles achterlaten wat hij hier intussen heeft opgebouwd. Verzoeker kan ook niet naar Bangladesh, gezien hij er geen enkel verblijfsrecht heeft. Als illegale Rohingya zal hij nooit een eerlijk proces krijgen en worden teruggestuurd naar Myanmar, waar zijn leven opnieuw ernstig in gevaar zal zijn. Ook in geen enkel ander land heeft verzoeker een verblijfsrecht.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat beide asielprocedures van verzoeker definitief beëindigd zijn. Zowel op 15 juni 2007 als op 2 juni 2008 besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dit om redenen dat verzoekers verhaal reeds bij de eerste asielaanvraag over de hele lijn ongeloofwaardig werd bevonden en de twee nieuwe documenten uit de tweede asielaanvraag deze vaststelling niet kon weerleggen. De elementen die verzoeker in zijn aanvraag tot machtiging tot verblijf heeft aangehaald als zijnde uitzonderlijke omstandigheden waardoor hij de aanvraag niet kan indienen in zijn land van herkomst blijken volledig dezelfde te zijn als deze die hij heeft aangehaald voor de diverse asielinstanties gezien hij verwijst naar deze procedure en enkel stelt dat er nog geen definitieve beslissing werd genomen. Verweerder motiveert dan ook terecht dat de asielprocedure inmiddels werden afgesloten en kon zich dan ook beperken tot een verwijzing naar deze procedures.

Tenslotte voert verzoeker aan dat men alle argumenten die werden uiteengezet samen in overweging dient te nemen, gezien het geheel meer is dan de som van de afzonderlijke delen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst vooreerst op het feit dat de administratieve overheid bij de motivering van de bestreden beslissing de verplichting heeft de betrokkene te informeren over de redenen die als determinerend beschouwd werden om te komen tot de bestreden beslissing, onder voorbehoud dat de motivering een antwoord geeft, zelfs op impliciete maar zekere wijze, op de essentiële argumenten van de betrokkenen. In casu begint de gemachtigde van de minister zijn motivatie met de algemene conclusie dat *“De aangehaalde elementen vormen geen uitzonderlijke omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.”* Hieruit blijkt dat de gemachtigde alle elementen samen in overweging heeft genomen en heeft geconcludeerd dat ook alle elementen in hun geheel beschouwd deze geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken. Vervolgens overloopt de gemachtigde alle verschillende elementen en onderzoekt voor elk element of het een buitengewone omstandigheid is zoals bedoeld in (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is van oordeel dat de gemachtigde van de minister verzoeker informeerde over de determinerende redenen van de bestreden beslissing en dat hij, na alles in overweging te hebben genomen, redelijkerwijze tot de hiervoor voornoemde conclusie is gekomen. De bestreden beslissing is dus afdoende gemotiveerd. Verzoeker toont geen schending aan van de formele noch van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker betoogt dat de weigering van de Dienst Vreemdelingenzaken genomen werd zonder zorgvuldig onderzoek van de aanvraag, terwijl het de taak is van een zorgvuldige overheid om elke genomen beslissing voldoende te motiveren. De Dienst Vreemdelingenzaken geeft zogezegde redenen aan, maar deze antwoorden niet of niet volledig op de argumentering van verzoeker en maken niet duidelijk waarom de aanvraag geweigerd werd. Bovendien wordt een behandelingsperiode van bijna 4 jaar als een normale behandelingsperiode bestempeld, hetgeen geenszins in overeenstemming is met de plicht van de overheid om bij de behandeling van haar dossiers zorgvuldig op te treden. Onder zorgvuldigheid kan immers ook begrepen worden: binnen een redelijke termijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Verzoeker toont niet aan waar verweerder dan wel in gebreke zou zijn gebleven, door de beslissing niet zorgvuldig voor te bereiden of niet te steunen op een correcte feitenvinding. Verzoeker stelt enkel dat de beslissing onvoldoende of zelfs niet gemotiveerd werd. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat noch de formele noch de materiële motiveringsplicht werd geschonden, daar verweerder op afdoende wijze op alle argumenten van verzoeker heeft geantwoord. Waar verzoeker verwijst naar de behandelingsperiode van bijna 4 jaar, heeft verzoeker het over de behandelingstermijn van zijn asielprocedures. In zoverre verzoeker van oordeel is dat het niet zorgvuldig is van de overheid om vier jaar te nemen alvorens te beslissen over zijn asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat de beslissing aangaande zijn asielaanvraag niet het voorwerp uitmaakt van de onderhavige procedure. De Raad stelt vast dat, zo er al een overschrijding zou zijn van de redelijke termijn, dit hoe dan ook niet tot gevolg kan hebben dat verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden moet worden ingewilligd. Uit zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf blijkt dat de elementen die hij als buitengewone omstandigheden heeft aangevoerd en waardoor hij zijn aanvraag niet zou kunnen indienen via de gewone procedure in hoofdorde te maken hadden met het feit dat zijn asielprocedure destijds nog hangende was. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de asielprocedure van verzoeker ondertussen definitief beëindigd is. Deze elementen kunnen hoe dan ook niet meer in aanmerking worden genomen indien de overheid ertoe verplicht zou worden opnieuw te beslissen. De overige elementen die verzoeker heeft aangehaald, met name dat hij geen verblijfsrecht heeft in enig ander land van waaruit de nodige demarches zouden kunnen ondernomen worden, worden door de verweerder niet als buitengewone omstandigheden beschouwd. De eventuele schending van de redelijke termijn kan hoe dan ook niet tot gevolg hebben dat er enig recht op verblijf zou ontstaan in hoofde van verzoeker, die sinds de definitieve afwijzing van zijn asielaanvraag illegaal in het Rijk verblijft. De Raad stelt vast dat verzoeker geen voordeel kan halen uit dit onderdeel van het middel, zodat het middel wat dit onderdeel betreft onontvankelijk is bij gebrek aan belang. Zoals reeds gesteld wordt in het eerste middel kan de duur van het verblijf in België hooguit in aanmerking worden genomen als argument ten gronde om de regularisatie toe te kennen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de aanvraag die werd gestoffeerd met de nodige stukken echter afgewezen op basis van enkele elementen die zij hoegenaamd niet motiveert en die manifest onjuist blijken te zijn. In casu voldoet verzoeker aan de voorwaarden voor regularisatie, maar wordt hem zijn regularisatie geweigerd, terwijl hij kon verwachten effectief te worden geregulariseerd. Er werd aldus geen rekening gehouden met de verplichte voorzienbaarheid van regelgeving. Indien de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag enigszins zorgvuldig had onderzocht zou ze nooit tot de weigering van machtiging tot verblijf hebben besloten. Het redelijkheidsbeginsel is derhalve geschonden.

De Raad wijst erop dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de bespreking van het eerste middel is reeds voldoende gebleken dat de verweerder voor elk aangehaald argument en de argumenten in hun geheel, op redelijke wijze heeft kunnen concluderen dat het geen buitengewone omstandigheden zijn, in de zin van (oud) artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.